

L'endegador de canius aeris

No

Penjat entre cel i terra, a nivell dels terrats, damunt el carrer fressós, hi ha un home. Què hi fa l'home damunt el carrer fressós, a nivell dels terrats, penjat entre cel i terra? La resposta no és gens inquietant ni difícil. Endega les vies telefòniques. Tanmateix succeeix quelcom extraordinari damunt del carrer fressós, entre cel i terra, a nivell dels terrats. Els vianants no passen mai de llarg en front d'un home que per un mitjà qualsevulla surmuntà les teulades i sigui albirador. A penes si agullonats pels afers o per l'amor propi, l'ure, la dignitat social o altres respectes humans, es decideixen a no badar, quan els macips puguen un piano, o una caixa de cabals o altre pes mort de certa categoria. I és que tot el que

pot canue, xafar i xafar-se, desvetlla
 un interès. Perquè la nostra vida és
 mancada de sensacions, i allí on
 hi ha la probabilitat d'heure'u una,
 per renosta que sigui la probabilitat,
 el cor ens hi atura. Un dia o altre.
 Senyor, un dia o altre! Si no, tindrem
 tan poques coses a contar en la nostra
 vellesa...

Però no era ben bé aquesta fiança
 ni molt menys ella sola, la que atu-
 rava l'altra tarda els barcelonins da-
 vant de l'home suspès en els cables te-
 lefònics, entre cel i terra, a nivell dels
 torcats. I no ho era, perquè cap "Kodak"
 recull el pròleg d'una tragèdia incerta,
 sols per ésser pròleg, ni s'exposen en les
 vitrines amplificacions de clixés historiant
 antecedents d'una catàstrofe que no

s'hagi produït. Caldria allavors fotografar tramvies plens fins a xuny, autos que duen velocitats fraudulentès, gent de bastida o Metropolitana.

El fotògraf no aprofita símptomes ni caça endevinalles. Exigeix festes o dols comprovats, i deixa que les profecies les facin els profetes.

Descarten l'interès de gest temerari de cosa pintoresca.

Certament, veïeu un home assegut en un caixó, penjant-li les cames i maniobrant en l'espai, sense més aguant que unes corrioles engorjades al cable; però si al natural aquesta peripècia us esborronava poc o molt, en l'ampliació - l'home tenia el tamany d'una puça i semblava un

un tros d'estel encallat - us deixava perfectament tranquils.

Perquè, doncs, la notable expectació dels viarants i la cobejança dels "kodakistes"? Era un fet històric. En els aparadors la fotografia estava al costat de les que reproduïen variats moments d'un desembarc de tropes repatriades. Ah, joia nacional!

L'endegament telefònic és un fenomen que no havíem vist els nats i que no és probable que tornem a veure. El canvi de la paraula és canvi d'essència, i l'home que hi passa amb un cabàs d'eines i gafets de filferro és un ésser providencial que retorna la facultat sobirana de la llengua, als muts i als que tartanudegen.
